

древни бойни колесници и цѣлата прислуга викаше ура. Каточе не идѣха да изпълнятъ една чисто техническа служба, а сами отиваха да атакуватъ! Спрѣха се близо до орждията. Разтревоженитѣ коне неспокойно се въртѣха и биеха съ кракъ земята.

Отъ закритата позиция на батареята не се виждаха още ромънскитѣ вериги, но всѣка минута тѣ можеха да се покажатъ отпредъ на хребета. Около орждията стояха войницитѣ плътно единъ до други, надъ главитѣ имъ блещѣха ножоветѣ. Отъ раклитѣ бързо снемаха и трупаха купища патрони. Орждията бѣха напълнени, чакаха и, отрупани съ бодлитѣ на ножоветѣ, одухотворени отъ колективната душа на живата си броня, подаваха дулата си заплашително и сурово.

Настѣпи напрегната и зловеща тишина. Чувахе се глухъ и обърканъ шумъ, като отъ стѣпкитѣ на многобройно стадо, чувствувахе се горещиятъ дѣхъ на уморени хора. И ето, на хребета се показаха нѣколко отдѣлни фигури. Сърдцата учестено биеха, ржцетѣ инстинктивно стискаха пушкитѣ. И пакъ се чу рѣзкиятъ и отсѣченъ гласъ на командира на батареята: „Мѣрникъ нула! Поправка 50!“

Тоя родъ огънь е последната и отчаена защита на всички артилеристи. Прислугата трескаво и бързо работи. Изведнѣжъ гжста редица като висока вълна се подава и облива